

איך שר מייקל בורנשטיין "מה, צריך בסה"כ בן אדם בשביל לחיות". לנו יש תשובה.

אחד דבל טוב

שניים קליפס

ארבעה גלגלי שיניים מלפנים

חמישה פאוורבר מאחור

וגו וגו וגו

זה בשביל הפתיחה שיהיה לנו תאבון...הספור הפעם יהיה קצת בלגן, עליונים למטה ותחתונים למעלה אבל - לא נפגע באיכות.

שוב פעם החזאים האלו, אנחנו לטיול באורון והם עם נבואות הזעם שלהם "סכנת שטפונות בדרום". הגיעו מיים עד נפש, הלוא החזאי בשר ודם כמונו אז מה גורם לו לחזאי בן תמותה זה שאך ישא מבטו לשמיים בתוליים חפים מכל ענן ומיד נכנסת בו רוח תזזית והריהו אץ לשלשל נבואות זעם על ממטרים ושטפונות לא לו.

כמובן שלא ירדה טיפה כל הטיול וממטרי הברכה היחידים שהומטרו על האדמה הצחיחה מגובה של חצי מטר היו שלי (אצלי לצערי זה חצי מטר..)

לפני שאני שוכח, קודם המסלול - אורון, הר רכב, נחל צין, שביל, חזרה לאורון. זהו.

יציאה ממפעל אורון מזרחה בכביש לכוון עיר אובות. אחרי כמה ק"מ פניה דרומה למרגלות ההר החלק, טפוס איטי על הר רכב עד לתצפית ותחנת הממסר של Orange כאן ארוחת בוקר - פוס. רכיבה ארוכה בגב ההר לאורך קו פרשת המים שלו על גבי חמדה צפחתית שמתחתיה חול רך. כמו רוכבים על קרום של עוגה כשמדי פעם שוקעים בתוך השוקולד. כך עד לתצפית בקצהו השני. יופי של דבר.

למרות הבוקר הערפילי משהוא המרחבים הנקיים האינסופיים הללו מרחיבים את החזה. יושבים בקצה המצוק של הר רכב וצופים בשלוח בנוף. ממול - גבעת מדור דמוית הספינקס נשענת בנינוחות על קירות המכתש הגדול שמאחוריה ומשקיפה מהורהרת לעבר בקעת צין. מסביב סביב רכסים סגלגלים לכל רוחב האופק בואכה הערבה ובקעת צין. כבר אין העין רגילה למרחבים ריקים ונקיים כל כך בארצנו הממולאת.

מכאן אין דרך חזרה. יורדים לאפיק הוואדי, ירידה ארוכה ותלולה ברגל שאחריה שוב ירידה ארוכה ותלולה שכוללת הורדת אופניים מעבר למצוק. תזכורת לטיול בנחל דרוך הידוע לשמצה (הוא גם לא רחוק משם).

גמרנו את זה ונשארה עוד כברת דרך לא דרך בשטח בתוך הנחל (איך קראו לו לעזאל לקטנציק הזה) ואז עלית תלולה ברגל בשביל עזים קצר, ומדרדרים בצד השני עד למסילת הרכבת ולדרך של אנשים. שביל.

אבל אני רץ מהר מדי. הבוקר התחיל אחרת לגמרי. היינו ארבעה - רוני מולי ציפי ועבדכם. רוני נהג, מולי הסיח מעדנות עם ציפי (השיחה נסבה בעיקר על השנוי המופלא שחל באישיותה של ציפי - החלפת מכנסי הרכיבה מדגם גינס למכנסים מרופדות אמיתיות, אברוו) ואני תרמתי את שלי בתנומה שלווה עד קרית גת בערך.

איך אמר החייל האמיץ שוייק? "הצפור המקדימה קום, זוכה בתולעת...". השכמנו קום וזכינו בשני תולעים לבושים במדי משטרת ישראל ופנקס דוחות בימינם.

הראשון תקף אותנו בסביבות קרית גת. התעוררתי בחרדה כשרוני הידוע בנועם דרכיו פלט קללה גסה שלא כהרגלו ועצר בצד. שוטר ישראלי מזועזע ממראה עיניו ("ידעת שלא רואים לך את המספר?") רשם רפורט ביד רועדת. המשכתי לנום בשלווה בהניחי בצדק כי אין הענין נוגע לי כלל ועיקר עד שנזדקפתי בבהלה באחת כשנזכרתי שהחוק הבלתי כתוב ברכסים הנו שכולם מתחלקים ברפורט. הנה זה כבר עולה לי....

המשכנו הלאה לאחר שבועה חמורה ופולסא דה נורא של השוטר לטפל בעברה החמורה הנ"ל מיד עם הגעתנו ליעדו. היות והכסף כבר הלך במילא, שקעתי שוב בתנומה נעימה עד ש - פופפפ, שוב קללה מרוני "מה זה רוצה עכשיו?". שוטר חדש שיצא מדימונה בדהרה פראית תוך כדי שהוא עוקף בחרוף נפש 3 מכוניות נסע אחרינו ואותת לנו לעצור. רוני הסביר לו שכבר קבלנו רפורט והכל בסדר והוא בגדלות נפש הסביר לנו שהוא שוטר מזן אחר, הוא לא בעד לעשות רפורטים "חשובה לי רק הבטיחות ולכם לא רואים את המספר" רצייתי להסביר לו שלי למשל לא רואים שיש משהוא בתוך המכנסים אבל זה זה נמצא שם בטוח, אבל

התאפקתי. לא היה ברור לנו מה זה קשור לבטיחות נסיעה אבל לא מתוכחים עם שוטר מצוייד בגנגליון אחד לכן בשם הבטיחות הקדושה עמדנו בכביש ראשי כמעט בלי שוליים בחצי בערפל ופרקנו לתוך מסלול המשאיות הכבדות שלוש זוגות אופניים, פרקנו את המספר והרכבנו את כל החגיגה מחדש. ממולא בטיחות. אני מקווה שבגן עדן לבעלי חוליות אותו שוטה יקבל לאיית בטיחות עד קץ כל הדורות. הגענו באחור רב למגרש החניה של מפעל אורון אבל החברה חיכו לנו בסבלנות עם כוס קפה חם. משפחה. הגיעו המון חדשים, למזלנו מזן טוב אבל צריך לעצור קצת את פרץ הנדיבות או שנמצא 30 איש בכל טיול והם יהפכו לסיוט. לכל המתנדבים להביא לקוחות חדשים – לתשומת לבכם. ארז הופיע עם נבחרת שלמה מקבוץ בארי – מבט אחד ו"מוצא המינים" של דריון התבאר באחת. במאמץ ההשרדות האדיר שלהם בקבוץ נוצר זן חדש של עיזי שטח מתורבתות. מענין יהיה לראות את הילדים עוד עשור....

ארז גם שבר את המיתוס הסגפני שלו כשהתברר שהוא הזמין זוג אופני Sugar1 מצוידות בכל טוב במחיר מציאה. עכשיו כדי להשיג אותו נצטרך לחתוך לו רגל אחת. כמו טרופלדור – עם שתי ידיים הוא רוכב ועם רגל אחת הוא עושה ביד..משהוא כזה. בים החדשים היה גם רוברט, קנדי מוונקובר שמגלח את הרגליים אבל בזה הדמיון שלו למישל פייפר נגמר... דני וניצן שנראה שהם ממולאים במרץ ומיץ בלתי נדלים – הם תמיד מזכירים לי את גילגי. זוכרים את הספר? מרוב הורמוני רכיבה הם לא יכולים לשבת, הגיעו לאורון ערב קודם וקפאו באוהל עד הבוקר יחד עם אחייובל ומיכה (שהיה יותר חכם וישן באוטו) זה גם לא הספיק להם והם המשיכו בסוף היום לאזור מכתש רמון כדי לטייל למחרת בנחל נקרות ולתפוס שם חתיכות.. עד מתי יתעללו ברגשותינו כך? אלוהים נתן לכולנו שיניים אז למה הוא מכניס את כל האגוזים רק לתוך המכנסים שלהם? צריך לדבר עם מישהו.. רוב הטיול עבר עליהם בוכוח אם יש מספיק פלפלים למחר או לא...

מה נאמר? מזג אויר אידיאלי לטיול. עננים מסתירים את השמש, רוח קרירה, ישבנים עגולים – סבבה. עד לארוחת הבוקר הכל הלך למישרין. הגוון הקולינרי בארוחה (אולי בגלל החדשים) היה ממש מרענן. במיוחד, כשארז שלף בפלאות (מלשון וופלה) שוקולד דומות 2 טיפות מים לתועבות שלי מהטיול ליוון. זוכרים את קלקל הקיבה? עמיר הראל שאינו חדל מלהפתיע (בטיול הבא תסתכלו לו טוב טוב על הרגליים ותגידו מה השתנה..) שלף ערכת קפה מתוך תיק מצלמת וידאו ומאותו רגע וכל חניה שבאה אחריה המדבר רעד מנהמת הגזיה ותה וקפה זרמו כיד המלך. ככה מטיילים!! איך אמר הגרף לקוזק שלו? " ככה צריכים להחזיק את הנר.."

מולי מתחיל להשתלט על נושא הטנדס ומשאיר את דקל מובטל. מצחיק לראות אותו מנסה לעלות על אופניים רגילות אחרי שעתיים על הטנדס. כולו רועד כמו חולה פרקינסון כמה דקות ובנס לא נופל. אבל ניר הוא העיקר. איך הוא מסתובב בשקט ושלווה כזאת בירידות התלולות הללו עם הקרסים והראיה שלו, קשה להבין. לבחור יש אינסטקטים של חיזור. ניסיתי לעצום את העיניים לשניה ולעשות 2 צעדים וקבלתי ורטיגו. הבחור מוסיף פרספקטיבה חדשה לטיולים שלנו.

דני היה דבוק למצלמת הוידאו החדשה שלו כל הטיול ועסק בהעמדות ופוזות של החברה. השיא היה כשהכריח את כולם לרכב במעגל אינסופי מסביבו תוך כדי take ups אופנתיים של דקל. נראינו כמו להקת סוסים מאולפים בקרקס. לא הגיע הזמן שנראה כבר משהוא מהחומר שצלם? הוא רק מצלם. יש לי חשד שאין לו בכלל קסטה בפנים..

אחרי עוד כמה הופעות סולו של הגזיה של עמיר, הגענו לדרך הארוכה והמשעממת (12 קמ) חזרה למפעל. נגמר. מה יש להגיד מתנה משמיים בשבילנו כל נושא האופניים הנ"ל. יום שישי לפני שבוע כשלא נסעתי לטיול הסתובבתי כמו איטריה חמוצה כל הבוקר כשתחושת החמצה איומה מלווה אותי. אין טוב בלי רע, כמו שאמא שלי הסבירה לי כשהייתי קטן "תמשיך לצחוק ואני אתן לך משהוא לבכות עליו"

קוף